

min meget ærede Kollega, Kultusministeren, skal jeg tillade mig først at tage Ordet ved Besvarelsen. Da jeg saa Forespørgslen, var jeg noget i Tvivl om, hvilke Børn den egentlig havde Hensyn til, idet der blev brugt det enkelte Udtryk: „vanrøgtede Børn“. Dette Udtryk kan være flertydigt og synes navnlig ikke at indskrænke sig til Børn, der have begaaet kriminelle Handlinger. I øvrigt var det ganske naturligt, at der valgtes et saadant ubestemt Udtryk; thi som det har vist sig i Dag, ere Anskuelse om, hvorvidt Foranstaltningerne skulle strækkes, hvilke Børn man skal have med, indbyrdes ret afvigende, og det er jo i og for sig ikke til at undres over. Det vil af Kommissionsbetænkningen ses, at man fra første Færd havde for Øje Nedsættelse af en Kommission til Drøftelse af Spørgsmaalet om Foranstaltninger til Bedste for hjemløse Børn, et Spørgsmaal altsaa om Børnehjem. Ved Overvejelsen af Spørgsmaalet fandt Kultusministeren det imidlertid formaalstjenligt at udvide Spørgsmaalet noget og da særlig at bemyndige Kommissionen til ogsaa at tage under Behandling Spørgsmaalet om en yderligere Udvikling af Foranstaltninger, som omhandles i Straffelovens § 36, sidste Stykke, der angaar Børn mellem 10 og 15 Aar. Foranlediget heraf gjorde Kommissionen — uagtet den selv kalder sin Betænkning „en Betænkning angaaende Statstilsyn med Børneopdragelsen“ — videregaaende Skridt og tog ikke alene under Overvejelse Spørgsmaalet om, hvorvidt det — hvad der var ganske naturligt, naar man skulde beskæftige sig med Børn fra 10—15 Aar — kunde være hensigtsmæssigt at flytte Grænsen for den kriminelle Lavalder, men ogsaa Spørgsmaalet om unge Mennesker fra 15—18 Aar, efter Omstændighederne derudover, og endelig endog Spørgsmaalet om indgaaende Forandringer i Straffeloven; noget, der dog laa en hel Del uden for Kommissionens Kompetence. Dette havde den ogsaa selv for Øje, idet den fandt Lejlighed til at stille sit Forslag under den Form, at det var et enkelt Medlem, der stillede Forslaget, hvorpaa de andre Jurister tiltraadte hans Betragtning. Det er ikke for at udtale en Dadel over Kommissionens Arbejde, at jeg fremfører dette. Jeg ønsker kun at vise, hvor vidt Forslaget efter Omstændighederne kan komme til at spænde.

Under Forhandlingerne i Dag fæstede Ordføreren for Forespørgerne særlig sin Opmærksomhed paa de Børn, som havde gjort sig skyldige i straffbare Handlinger. Han dvæ-

lede ogsaa noget ved de andre Børn, som omhandles i Kommissionsbetænkningen, og anførte de Forslag, som Kommissionen havde stillet, men han tiltraadte dog ikke at gaa saa vidt. Han mente, at det nemmeste vilde være for Tiden alene at beskæftige sig med de Børn, som havde gjort sig skyldige i kriminelle Handlinger, og af Hensyn til dem at foretage visse Forandringer i Straffeloven. Den ærede Ordfører anførte, at det at medtage de andre Børn kunde føre til praktiske Vanskeligheder. Jeg skal dog med Hensyn til dette Argument bemærke, at det egentlig forekommer mig lidt mærkeligt. Hvis de andre Børn maatte trænge til lige saa stor Agtpaaagivenhed som de kriminelle, ser jeg ikke, at man kan gyse tilbage for at tage dem med paa Grund af de praktiske Vanskeligheder ved Sagen. Jeg vil gøre opmærksom paa, at de Børn, som blive tiltalte for Crimina, i Reglen tidligere have gennemgaaet andre Stadier, hvor det kunde have været hensigtsmæssigt at søge at standse dem. Havde man taget dem tidligere, vilde de maaske ikke være komne saa vidt som til Kriminalitet. Andre ærede Medlemmer have ogsaa søgt at give Spørgsmaalet et videre Omfang. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg) talte ikke blot om Børn, som udgik fra daarligere Hjem, fra Hjem, hvor Forældrene ikke kunde eller ikke vilde opfylde deres Forpligtelser over for deres Børn, som derved vanrøgtedes, men ogsaa om Børn, som vare udgaaede fra uheldig stillede Hjem, idet han mente, at Opgaven maatte være at have Børneasylter eller Børnehjem i alle Kommuner, saa vidt muligt for alle dertil trængende Børn.

Jeg skal ikke indlade mig paa disse forskellige Spørgsmaal. Naar man har rettet Forespørgslen baade til mig og til Kultusministeren, er det ganske naturligt, fordi Spørgsmaalet, naar man ikke netop vil indskrænke det til et enkelt Omraade, vedrører begge disse Ministerier. Der er i øvrigt i saa Henseende ikke nogen Uoverensstemmelse mellem min ærede Kollega og mig. Besvarelsen af Forespørgslen tror jeg giver sig af sig selv. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet i Almindelighed, men alene holde mig til, hvad der vedrører Justitsministeriet, altsaa kun tale om de Børn, som jeg paa denne Maade kunde kalde mine Børn.

Naar der nu stilles dette Spørgsmaal: Hvilke ere disse Børn, som vedrøre Justitsministeriet? maa jeg dertil svare: Det er dem, som omhandles i Straffelovens §§ 35